

Sygn. akt XV GC 851/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 sierpnia 2013 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej, Wydział XV Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSR Filip Wesołowski

Protokolant: Paulina Kałuska

po rozpoznaniu w dniu 2 sierpnia 2013 roku we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z o.o. w W.

przeciwko (...) S.A. we W.

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od strony powodowej na rzecz strony pozwanej kwotę 2400 zł kosztów procesu.

Sygn. akt XV GC 851/13

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 20 grudnia 2012 roku strona powodowa (...) spółka z o.o.w W.domagała się od strony pozwanej (...) S.A.we W.zasądzenia kwoty 34749,92 zł wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu. W uzasadnieniu wskazała, że na podstawie umowy faktoringu nabyła od E. M., prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą (...), wierzytelność wobec strony pozwanej w łącznej kwocie 38000 zł (wraz z ustawowymi odsetkami) z tytułu niezapłaconej faktury VAT nr (...) (z której do zapłaty pozostała kwota dochodzona pozwem). Strona pozwana należności nie zapłaciła, mimo wezwania do zapłaty.

W dniu 28 stycznia 2013 roku został wydany nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym zasądzono kwotę dochodzoną pozwem i 2852 zł kosztów procesu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów procesu. Strona pozwana złożyła przede wszystkim zarzut potrącenia wierzytelności w kwocie 36471,92 zł, które przysługiwały jej wobec pierwotnego wierzyciela (E. M.), powołując się na art. 513 k.c. Zarzuciła jednocześnie, że do chwili otrzymania nakazu zapłaty (i odpisu pozwu) nie wiedziała o przelewie wierzytelności.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 marca 2012 roku (...) spółka z o.o.w W.(faktor) zawarła z E. M., prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą (...) (klientem), umowę faktoringu, której przedmiotem było świadczenie przez faktora usług faktoringowych, polegających na nabywaniu przez faktora wierzytelności klienta.

Zgodnie z umową faktor miał nabywać od klienta jego wierzytelności wobec odbiorców, powstałe z tytułu dostaw towarów i usług (§2 ust. 1). Ustalono także, że klient przenosi na faktora wszelkie prawa związane z nabywanymi wierzytelnościami oraz że na faktora nie zostają przeniesione zobowiązania klienta wynikające z umów handlowych, w szczególności zobowiązania z tytułu rękojmi i gwarancji (§2 ust. 2).

Strony ustaliły, że umowa zostaje zawarta na czas nieokreślony, z możliwością jej wcześniejszego wypowiedzenia przez każdą ze stron z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia (§8 umowy).

(dowód: bezsporne;

umowa faktoringu z dnia 13.03.2012 roku z załącznikiem – k. 11-13)

W dniu 19 kwietnia 2012 roku E. M., prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą (...) (wykonawca), wystawiła fakturę VAT nr (...), w której obciążyła (...) S.A. we W. (zamawiającego) kwotą 38000 zł z tytułu reklamy w magazynie (...) w okresie od kwietnia do sierpnia 2012 roku.

Faktura VAT została podpisana i odebrana przez zamawiającego w dniu 24 kwietnia 2012 roku.

(dowód: bezsporne;

faktura VAT nr (...) – k. 14 i 59)

W dniu 24 kwietnia 2012 roku zostało sporządzone pismo (wysłane w dniu 10 maja 2012 roku), w którym wykonawca poinformował zamawiającego o zawarciu umowy faktoringu. Jednocześnie wskazał, że skutkiem tej umowy jest cesja na rzecz faktora istniejących i przyszłych wierzytelności wykonawcy.

(dowód: pismo z dnia 24.04.2012 roku z dowodem nadania – k. 15-16)

W okresie od maja do września 2012 roku zamawiający ((...) S.A. we W.) obciążył wykonawcę (E. M., prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą (...)) fakturami VAT o następujących numerach:

- (...) z dnia 24 kwietnia 2012 roku na kwotę 9713,45 zł z tytułu sprzedaży 135,64 m² kostki 6 cm P. w kolorze nero (gat. I) wraz z transportem i rozładunkiem z terminem płatności w dniu 8 maja 2012 roku;
- (...) z dnia 25 kwietnia 2012 roku na kwotę 9165,41 zł z tytułu sprzedaży 67,97 m² kostki 6 cm P. w kolorze nero (gat. I) i 144 sztuk grysu (...) 25 kg wraz z transportem i rozładunkiem z terminem płatności w dniu 9 maja 2012 roku;
- (...) z dnia 27 kwietnia 2012 roku na kwotę 4459,12 zł z tytułu sprzedaży 810 sztuk (...) G. w kolorze grafitowym (gat. I) wraz z transportem i rozładunkiem z terminem płatności w dniu 11 maja 2012 roku;
- (...) z dnia 11 maja 2012 roku na kwotę 6201,66 zł z tytułu sprzedaży 102 sztuk M. 80x80x8 w kolorze antracytowym (gat. I) wraz z transportem i rozładunkiem z terminem płatności w dniu 25 maja 2012 roku;
- (...) z dnia 11 maja 2012 roku na kwotę 3825,30 zł z tytułu sprzedaży 60 sztuk M. 80x80x8 w kolorze antracytowym (gat. I) wraz z transportem i rozładunkiem z terminem płatności w dniu 25 maja 2012 roku;
- (...) z dnia 11 czerwca 2012 roku na kwotę 1384,98 zł z tytułu sprzedaży 200 sztuk wsporników do płyt tarasowych (8 mm) wraz z transportem z terminem płatności w dniu 25 czerwca 2012 roku;
- (...) z dnia 24 sierpnia 2012 roku na kwotę 738 zł z tytułu sprzedaży 24 sztuk palet drewnianych 1200x1000 z terminem płatności w dniu 7 września 2012 roku;
- (...) z dnia 28 sierpnia 2012 roku na kwotę 153,75 zł z tytułu sprzedaży 5 sztuk palet drewnianych 1200x1000 z terminem płatności w dniu 11 września 2012 roku;

- (...) z dnia 10 września 2012 roku na kwotę 830,25 zł z tytułu sprzedaży 27 sztuk palet drewnianych 1200x1000 z terminem płatności w dniu 24 września 2012 roku.

(dowód: bezsporne;

faktury VAT – k. 50-58)

W dniu 13 września 2012 roku zostało sporządzone pismo (wysłane w tym samym dniu), w którym faktor wezwał zamawiającego ((...) S.A. we W.) do zapłaty kwoty dochodzonej pozwem.

(dowód: pismo z dnia 13.09.2012 roku z dowodem nadania – k. 17-19)

W dniu 11 lutego 2013 roku odpis pozwu z załącznikami (w tym zawiadomieniem o przelewie wierzytelności) został doręczony (...) S.A. we W..

(dowód: zwrotne poświadczenie odbioru – k. 35)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Bezsporny w niniejszej sprawie był fakt zawarcia przez stronę powodową umowy faktoringu z E. M., prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą (...). Poza sporem było także to, że E. M. oraz strona pozwana miały w stosunku do siebie wzajemne wierzytelności. Istota niniejszego sporu sprowadzała się natomiast do tego, czy podniesiony przez stronę pozwaną w sprzeciwie od nakazu zapłaty zarzut potrącenia był skuteczny (i spowodował wygaśnięcie zobowiązania strony pozwanej). Sporny był także fakt zawiadomienia strony pozwanej o przelewie wierzytelności.

Umowa faktoringu jest umową nienazwaną. Generalnie rzecz ujmując jest swoistą umową przelewu wierzytelności na profesjonalnego przedsiębiorcę działającego na rynku finansowym. Najczęściej oprócz elementów cesji wierzytelności zawiera również elementy dyskonta wierzytelności, umowy sprzedaży, jak również umowy o świadczenie usług. Istota faktoringu sprowadza się do nabywania wierzytelności przysługujących przedsiębiorcom wobec ich dłużników (odbiorców towarów lub usług) przez wyspecjalizowane podmioty finansowe (najczęściej banki), czyli tak zwanych faktorów, przed terminem ich płatności z potrąceniem opłaty (prowizji) na rzecz faktora. Najczęściej polega to na tym, że faktor wykupuje od faktoranta wierzytelności, w zamian wypłaca mu przed terminem ich wymagalności odpowiednią kwotę (zaliczkę), a od kwoty, na jaką opiewa wierzytelność odejmuje ustalone odsetki dyskontowe i prowizję. Nie ulega przy tym wątpliwości, że przelew dokonany w ramach umowy faktoringu regulowany jest co do zasady przez przepisy kodeksu cywilnego dotyczące przelewu wierzytelności (art. 509 i następane k.c.).

Przelew wierzytelności polega na przeniesieniu prawa przysługującego wierzycielowi do żądania od dłużnika, aby spełnił świadczenie. Istotne przy tym jest, aby wierzytelność istniała oraz aby cedent był uprawniony do rozporządzania nią. Zgodnie z art. 509 §1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Według §2 tego przepisu wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Zgodnie natomiast z art. 512 k.c. od chwili, w której dłużnik został poinformowany przez zbywcę o przelewie wierzytelności bądź uzyskał o tym wiadomość z innego źródła, zobowiązany jest świadczyć wyłącznie na rzecz nabywcy, a świadczenie do rąk pierwotnego wierzyciela nie będzie skuteczne wobec nabywcy i nie zwolni dłużnika z zobowiązania.

W niniejszej sprawie strona powodowa jako faktor nabyła od faktoranta (klienta E. M.) wierzytelności przysługujące faktorantowi od dłużników w czasie obowiązywania umowy faktoringu. Wśród tych wierzytelności znalazły się wierzytelności wobec strony pozwanej ((...) S.A. we W.) z tytułu zawartej przez nią umowy o świadczenie usług reklamy. Należy przy tym podkreślić, że strona pozwana w żaden sposób nie kwestionowała ważności i skuteczności umowy faktoringu, podobnie jak nabycia w jej ramach wierzytelności dochodzonej pozwem. Strona pozwana nie

kwestionowała także istnienia samej wierzytelności, jej wysokości oraz terminów wymagalności. Zaprzeczyła jedynie, że została zawiadomiona o przelewie.

Podstawowy skutek umowy faktoringu jest tożsamy ze skutkiem zwykłego przelewu, a więc polega na przejściu wierzytelności z majątku faktoranta do majątku faktora. Tym samym następuje zmiana wierzyciela i w miejsce zbywcy wchodzi faktor będący następcą prawnym (sukcesorem) zbywcy. Przelana wierzytelność nie zmienia swojej istoty, zachowuje tożsamość (identyczność). (...) nabywa to samo prawo podmiotowe, które wcześniej przysługiwało zbywcy, a więc korzysta z tych samych uprawnień, które wcześniej miał jego poprzednik. Nabywca zaś staje się podmiotem wyłącznie uprawnionym do żądania spełnienia świadczenia, czy też ewentualnego rozporządzania nią. Poprzedni wierzyciel zostaje wykluczony ze stosunku zobowiązaniowego i nie może skutecznie domagać się zapłaty na swoją rzecz.

Trzeba w tym miejscu przypomnieć, że postępowanie cywilne ma charakter kontradiktoryjny, czego wyrazem jest przede wszystkim dyspozycja art. 232 k.p.c., określająca obowiązek stron do wskazywania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, co z kolei jest potwierdzeniem reguły zawartej w art. 6 k.c., wyznaczającej sposób rozłożenia ciężaru dowodu. Podkreślić przy tym należy, że zasady art. 6 k.c. i 232 k.p.c. nie określają jedynie zakresu obowiązku zgłaszania dowodów przez strony, ale rozumiane muszą być przede wszystkim i w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu co do tych okoliczności na niej spoczywał. Zaznaczyć także należy, że nie jest rzeczą Sądu poszukiwanie za stroną dowodów przez nią nie wskazanych, mających na celu udowodnienie jej twierdzeń (tak również Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997, nr 6-7, poz. 76). Dopuszczenie dowodów z urzędu jest bowiem prawem, a nie obowiązkiem Sądu, z którego to prawa powinien szczególnie ostrożnie korzystać, tak by swym działaniem nie wspierał żadnej ze stron procesu. Faktycznie działanie Sądu z urzędu powinno ograniczać się tylko do sytuacji, gdy strona działa bez fachowego pełnomocnika i dodatkowo jest nieporadna. Z zasady nie dotyczy to więc przedsiębiorcy, którego profesjonalizm powinien obejmować także sferę funkcjonowania w obrocie prawnym.

Wobec powyższego należy stwierdzić, że zgodnie z ogólną regułą, wyrażoną w art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Wskazana zasada oznacza, że powód składając pozew powinien udowodnić fakty, które w jego ocenie świadczą o zasadności powództwa. Udowodnienie faktów może nastąpić przy pomocy wszelkich środków dowodowych przewidzianych przez kodeks postępowania cywilnego. Nie ulega także wątpliwości, że co do zasady to na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia twierdzeń zawartych w pozwie, bowiem to on domaga się zapłaty i powinien udowodnić zasadność swojego roszczenia. Reguła dotycząca ciężaru dowodu nie może być jednak pojmowana w ten sposób, że ciąży on zawsze na powodzie. W zależności od rozstrzyganych w procesie kwestii faktycznych i prawnych ciężar dowodu co do pewnych faktów będzie spoczywał na powodzie, co do innych z kolei – na pozwanym.

Nie ulega przy tym wątpliwości, że w niniejszej sprawie co do zasady to na stronie powodowej spoczywał ciężar udowodnienia istnienia dochodzonego roszczenia. Skoro jednak strona pozwana przyznała, że stronie powodowej przysługuje wierzytelność dochodzona pozwem (ale podniosła zarzut potrącenia), to w zakresie roszczenia przedstawionego do potrącenia ciężar dowodu spoczywał na stronie pozwanej.

W ocenie Sądu strona pozwana wykazała istnienia wzajemnej wierzytelności wobec strony powodowej.

Należy w tym miejscu przede wszystkim zaznaczyć, że przepisy kodeksu cywilnego o potrąceniu nie zawierają wymagania, aby wierzytelności przedstawione do potrącenia były niewątpliwe co do swego istnienia i łatwe do udowodnienia (tak na przykład Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 29 sierpnia 1970 roku, I PR 297/69, LEX nr 6785). Także spór między stronami co do istnienia wierzytelności przedstawionej do potrącenia lub jej rozmiarów nie wyłącza dopuszczalności potrącenia (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 11 września 1987 roku, I CR 184/87, LEX nr 8839). Dla uznania, że potrącenie wywołało skutek prawny w postaci umorzenia wzajemnych wierzytelności, nie wystarczy jednak samo powołanie się przez składającego oświadczenie o potrąceniu na fakt przysługiwania mu wierzytelności

przeznaczonej do potrącenia. W procesie istnienie tej wierzytelności strona musi jeszcze udowodnić (tak również Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 6 października 2006 roku, V CSK 198/06, LEX 327893).

Nie ulega przy tym wątpliwości (jak już wyżej wskazano), że w niniejszej sprawie obowiązek wykazania istnienia przesłanek warunkujących skuteczne wygaśnięcie wierzytelności dochodzonej przez stronę powodową (skutek dokonanego przez stronę pozwaną potrącenia), a więc przede wszystkim istnienie wierzytelności przedstawionej do potrącenia, spoczywał na stronie pozwanej, która z faktu tego (potrącenia) wywodziła zwolnienie jej z obowiązku świadczenia na rzecz strony powodowej.

Zgodnie z art. 498 §1 k.c. gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami, każda z nich może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelności drugiej strony, jeżeli przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku, a obie wierzytelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem lub przed innym organem państwowym.

Istotą potrącenia jest ograniczenie obrotu środkami pieniężnymi (lub też rzeczami oznaczonymi co do gatunku), co następuje w drodze umorzenia wzajemnych wierzytelności przez zaliczenie, w wyniku czego osoby mające wobec siebie wierzytelności z tych samych lub różnych stosunków zobowiązaniowych nie otrzymują efektywnie należnych im świadczeń, lecz na skutek potrącenia każda z nich zostaje zwolniona ze swego zobowiązania albo całkowicie, albo też do wysokości należności niższej. Przesłanką skutecznego skorzystania z instytucji potrącenia jest istnienie wzajemnych wierzytelności pomiędzy dłużnikiem i wierzycielem. Wierzytelności muszą też być jednorodnjawowe, to znaczy, że dłużnik i wierzyciel muszą być wzajemnie zobowiązani do świadczenia na swoją rzecz pieniędzy lub rzeczy tej samej jakości oznaczonych co do gatunku. Kolejnym warunkiem skuteczności potrącenia jest możliwość dochodzenia wierzytelności przed sądem lub innym organem państwowym.

Zgodnie z art. 513 §1 k.c. dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie. Zgodnie zaś z §2 tego przepisu dłużnik może z przelanej wierzytelności potrącić wierzytelność, która mu przysługuje względem zbywcy, chociażby stała się wymagalna dopiero po otrzymaniu przez dłużnika zawiadomienia o przelewie. Nie dotyczy to jednak przypadku, gdy wierzytelność przysługująca względem zbywcy stała się wymagalna później niż wierzytelność będąca przedmiotem przelewu.

Uregulowanie powyższe stanowi szczególnie, przewidziany przepisem ustawy wyjątek od przyjętej w kodeksie cywilnym dla potrącenia zasady *compensatio ex persona tertii fieri nequit*. Wynika z niego bowiem możliwość wystąpienia przez dłużnika przeciwko nabywcy wierzytelności z zarzutem potrącenia wierzytelności, pomimo że z chwilą dokonania cesji odpadła jedna z podstawowych przesłanek potrącenia, którą jest tożsamość podmiotów potrącanych wierzytelności. Zarzut potrącenia należy rozumieć jako możliwość doprowadzenia przez dłużnika do umorzenia cedowanej wierzytelności, a w konsekwencji potrącenia jej z wierzytelnością, która przysługuje mu względem cedenta.

Należy przy tym odróżnić możliwość wystąpienia dłużnika przeciwko cesjonariuszowi z zarzutem dokonanego potrącenia od zachowania przez dłużnika prawa potrącenia wierzytelności powstałej przed uzyskaniem przez niego wiadomości o przelewie, mimo późniejszego braku podstawowej przesłanki potrącenia, czyli wzajemności wierzytelności.

Możliwość potrącenia z przelewaną wierzytelnością dotyczy zatem wszystkich tych wierzytelności, które powstały na rzecz dłużnika w stosunku do zbywcy wierzytelności do chwili uzyskania wiadomości o cesji i które do tego momentu stały się potrącalne, czyli wymagalne i zaskarżalne. Niezależnie od tego ustawodawca przewidział możliwość potrącenia z cedowaną wierzytelnością również tych wierzytelności, które stają się wymagalne po otrzymaniu przez dłużnika zawiadomienia o przelewie, nie później jednak niż wierzytelność będąca przedmiotem cesji, w tym także wierzytelności nabytych przez dłużnika po dokonaniu przelewu.

W niniejszej sprawie w ocenie Sądu strona pozwana dowiedziała się o przelewie wierzytelności z chwilą doręczenia jej odpisu pozwu, a zatem w dniu 11 lutego 2013 roku. Strona powodowa nie wykazała bowiem w żaden sposób, aby

zawiadomienie o cesji z dnia 24 kwietnia 2012 roku (oraz wezwanie do zapłaty z dnia 13 września 2012 roku) zostały wcześniej doręczone stronie pozwanej. Trzeba w tym miejscu podkreślić, że dowody nadania przesyłek pocztowych nie są dowodem ich doręczenia, zwłaszcza że strona pozwana w sprzeciwie od nakazu zapłaty zaprzeczyła, aby została zawiadomiona o przelewie wierzytelności. Należy także dodać, że na doręczonej stronie pozwanej fakturze VAT nie było żadnej wzmianki o ewentualnym przelewie wierzytelności (a co za tym idzie zmianie wierzyciela).

Tym samym nie ulega wątpliwości, że wymagalność wzajemnych wierzytelności (cedenta [klienta] wobec strony pozwanej i strony pozwanej wobec cedenta) nastąpiła przed powzięciem przez stronę pozwaną wiadomości o dokonanej cesji. Wierzytelność cedenta (a następnie strony powodowej) z faktury VAT nr (...) stała się bowiem wymagalna w dniu 19 czerwca 2012 roku, zaś wierzytelności strony pozwanej odpowiednio (stopniowo) od dnia 9 maja do dnia 25 września 2012 roku.

Wobec powyższego należało stwierdzić, że strona pozwana mogła skutecznie potrącić wierzytelności przysługujące jej od cedenta (klienta E. M.), wynikające z dołączonych do sprzeciwu faktur VAT (których wystawienia i wartości strona powodowa nie kwestionowała) z dochodzoną przez stronę powodową wierzytelnością w kwocie 34749,92 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 19 czerwca 2012 roku. Wskutek dokonanego potrącenia wierzytelność strony powodowej wygasła.

Sąd na podstawie art. 207 §7 k.p.c. zwrócił pismo pełnomocnika strony powodowej z dnia 15 lipca 2013 roku. Zgodnie bowiem z art. 207 §3 k.p.c. w toku sprawy złożenie pism przygotowawczych następuje tylko wtedy, gdy Sąd tak postanowi, chyba że pismo obejmuje wyłącznie wniosek o przeprowadzenie dowodu. Sąd może wydać postanowienie na posiedzeniu niejawnym. Pisma przygotowawcze złożone z naruszeniem art. 207 §3 k.p.c. podlegają zwrotowi.

Biorąc powyższe pod uwagę należy stwierdzić, że pismo pełnomocnika strony powodowej nie zawierało nawet wniosku o jego przyjęcie.

Na marginesie jedynie można zauważyć, że ostatecznie pismo z dnia 15 lipca 2013 roku nie miało właściwie żadnego wpływu na rozstrzygnięcie niniejszej sprawy. W piśmie tym strona powodowa zaprzeczyła wszystkim twierdzeniom strony pozwanej, poza wyraźnie przyznanymi. W ocenie Sądu nie było to jednak wystarczające, aby uznać, że strona powodowa zaprzeczyła istnieniu (i wysokości) faktur VAT wystawionych przez stronę pozwaną cedentowi (E. M.). Nie można bowiem w odpowiedzi na przedstawione do potrącenia roszczenia strony pozwanej (jak to uczyniła strona powodowa) jedynie zaprzeczyć wszystkim twierdzeniom powołanym w sprzeciwie, poza wyraźnie przyznanymi (tak również Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 9 lipca 2009 roku, III CSK 341/08, LEX nr 584753). Strona powodowa powinna była wyraźnie wskazać fakty i dowody związane z konkretnymi okolicznościami, z którymi się nie zgadza, jeśli miało to służyć obronie jej racji. Powinna także szczegółowo ustosunkować się do wszystkich twierdzeń (zarzutów) strony pozwanej, a tego w żaden sposób nie uczyniła.

Trzeba przy tym podkreślić, że w piśmie strona powodowa zaprzeczyła jedynie, aby otrzymała od strony pozwanej jakiegokolwiek oświadczenie o potrąceniu wierzytelności (gdy tymczasem oświadczenie o potrąceniu zostało złożone dopiero w sprzeciwie od nakazu zapłaty). Wskazała także, że strona pozwana nie przedstawiła żadnego pisma, z którego wynikałoby, że zamówienie zostało wykonane prawidłowo, a cedent uznaje zadłużenie wynikające z faktur, które nie zostały podpisane (jednocześnie nie przecząc powyższym okolicznościom).

W ocenie Sądu tak sformułowane zarzuty nie są prawidłowe (i wystarczające do odparcia żądania przedstawionego do potrącenia). Nie ulega bowiem wątpliwości, że podstawowym zadaniem (i obowiązkiem) strony jest wypowiedzenie się co do faktów przytoczonych przez stronę przeciwną (czego strona powodowa zresztą nie uczyniła, poza ogólnikowym i lakonicznym stwierdzeniem, że zaprzecza wszystkim twierdzeniom strony pozwanej). To do Sądu (a nie do strony) należy natomiast ocena, czy strona powodowa (lub strona pozwana) udowodniła (wykazała) swoje twierdzenia (zarzuty).

W ocenie Sądu strona pozwana wykazała okoliczności przytoczone w sprzeciwie od nakazu zapłaty (zarzut potrącenia). Jako dowody zasadności zgłoszonego do potrącenia roszczenia dołączyła bowiem wystawione przez siebie faktury VAT (których istnieniu i wysokości strona powodowa nie zaprzeczyła).

Tym samym ponieważ strona powodowa właściwie nie ustosunkowała się do zarzutów sprzeciwu (poza ogólnikowym stwierdzeniem w zwróconym piśmie, że zaprzecza wszystkim faktom), to Sąd (nawet gdyby uznać, że nie było podstaw do zwrotu pisma z dnia 15 lipca 2013 roku), biorąc pod uwagę wszystkie okoliczności niniejszej sprawy, i tak uznałby fakty przytoczone przez stronę pozwaną za przyznane (art. 230 k.p.c.).

Trzeba także w tym miejscu podkreślić, że zgłoszony w zwróconym piśmie z dnia 15 lipca 2013 roku wniosek strony powodowej o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka E. M. dotyczył okoliczności bezspornych (istnienia i wysokości roszczenia strony powodowej), których strona pozwana nie kwestionowała (poza zgłoszonym zarzutem potrącenia).

Biorąc pod uwagę wszystkie powyższe okoliczności na podstawie art. 498 k.c., art. 509 k.c., art. 513 k.c. oraz art. 735 k.c. w zw. z art. 750 k.c. i art. 535 k.c. powództwo podlegało oddaleniu, jak w punkcie I wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw. Mając na względzie wynik sprawy stronie pozwanej należał się zwrot kosztów procesu, na które złożyły się koszty zastępstwa procesowego w wysokości 2400 zł, ustalone zgodnie z §2 i §6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. nr 163, poz. 1349).